

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVEN 2018

Hejčínská farnost má nově kromě webových stránek také facebookové stránky: www.facebook.com/farnosthejcin.

Úvodní slovo

Nejen učitelé, ale i děti s rodiči v červnu vyhlíží konec školního roku a jejich myšlenky směřují k prázdninám a dovoleným. Je dobré mít před sebou viditelný cíl, který nás motivuje a dává sílu vydržet a projít tím, co je nesnadné a náročné.

Ve farnosti nás v měsíci červnu čekají dvě velké události. První bude v neděli 10. června, kdy 13 dětí přistoupí poprvé ke svatému přijímání. Pro nás je to připomenutí Ježíšovy blízkosti a jeho touhy být přítomen v našem srdci a stávat se pro nás pokrmem a silou pro náš všední život.

Druhou událostí bude v neděli 17. června farní guláš. Tradiční název pro neformální setkání farnosti, které probíhá jedenkrát za rok v červnu na farní zahradě po skončení mše svaté v 10 hodin. Chtěl bych povzbudit zvláště ty z Vás, kteří jste se ve farnosti objevili relativně nedávno, abyste se rozhodli zúčastnit. Výhodou je, že nemusíte vařit nedělní oběd. Také bych chtěl pozvat i ty, kteří jsou dlouhodobými farníky, ale ještě nikdy nebyli na farním guláši nebo jen výjimečně a hodně dávno. Přijďte na farní guláš, abyste mohli udělat zkušenost prvních učedníků, kteří „pobývali svorně v chrámě, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem“ (srov. Sk 2,46).

Na konci litanií k Srdci Ježíšovu je zvolání: „Ježíši, tichý, srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého!“ Zkuste si toto zvolání někdy opakovaně říci při modlitbě.

Ať Ježíš přebývá nejen ve Vašem srdci, ale jste mu i srdcem podobní! Přeji Vám pokojný a požehnaný červen!

P. Marian

Noc kostelů v Horce

Kostel svatého Mikuláše v Horce otevřel své brány v rámci akce *Noc kostelů* počtvrté.

První část letošního programu patřila poslechu varhanních skladeb. Pozvání usednout za místní varhany přijala rodina Konečných z Olomouce. Postupně zahrálo hned šest jejích členů (pět na varhany a jeden na flétnu). K jedné ze skladeb se pak přidal hrou na housle Marek Adamec.

Následně probíhalo promítání historických filmů ze života farnosti (Růžová slavnost, Velikonoce) a fotografií ze současného dění ve farnosti.

Dále bylo možné si prohlédnout kostel, kůr a varhany či vystoupat na věž a rozhlédnout se po obci i okolí nebo zaklonit hlavy a obdivovat zvony sv. Mikuláše a Panny Marie.

Pro děti byla připravena pátrací hra, v níž se setkaly s českými světcí. Pro tuto příležitost byl u kostela instalován obraz s těmito světcí, vytvořený Mirkou Andrlovou.

Prostor byl vyhrazen také pro rozhovor s P. Marianem a ke ztišení před svatostánkem.

Děkujeme všem, kdo akci připravili, podíleli se na programu nebo „jen“ přišli.

Jaroslava Krejčí

Minianketa

*Pro naši minianketu jsme tentokrát oslovili sestru **Alžbětu Ladnarovou, osu** (29 let, řeholnice Římské unie řádu svatě Voršily).*

Co máte v naší farnosti nejraději a proč?

V naší farnosti mám nejraději, že je otevřená všem. Stále někdo přichází nebo odchází – ať už se to týká bratří karmelitánů nebo nás sester voršilek nebo mladých rodin či jiných osob. Ale stále tu proudí Duch, život, radost a krása společenství.

Co by vám udělalo ve farnosti radost?

Myslím si, že jako farní společenství fungujeme hezky a stále se rozvíjíme. Je hezké, že probíhá farní setkání při kávě/kakau, při mši svaté krásně doprovází schola a mnoho dalšího. Také Cherubínek je stále s dětmi a zapojení dětí během mše svaté je většinou přiměřené a pěkné. (*úsměv*) Jen mě napadá, že bych uvítala, kdybychom se více snažili mít po modlitbě růžence přede mší svatou alespoň pět minut ticho k osobní modlitbě a k přípravě na mši.

Co vás v poslední době zaujalo při četbě?

Už několik měsíců se připravuji k věčným slibům, které budu mít v září. K této přípravě patří také četba různých církevních dokumentů. Teď čtu „Bratrský život ve společenství“. Mimo jiné mě oslovil nadpis druhé kapitoly – Řeholní společenství jako místo, kde se člověk STÁVÁ bratrem a sestrou. Nějak mi došlo, že je to vlastně proces. Dříve jsem žila v tom, že člověk ve společenství (už) JE bratrem a sestrou. Je však pravda, že do bratrství a sesterství postupně dorůstáme a dozráváme. „*Kdo se pro bratry (sestry) ztratí, najde sám sebe.*“ Jako zrno, které musí odumřít, aby přineslo plody. To platí jak pro řeholní společenství, tak i pro všechna další – manželství, společenství mladých, pracovní společenství...

Kdo je váš oblíbený světec a proč právě on?

Mám jich hned několik: sv. Andělu Merici, sv. Františka z Assisi, sv. Terezii z Lisieux, sv. Jana Pavla II. a v neposlední řadě sv. Alžbětu Uherskou. Z těchto oblíbených jsou asi dva

nejoblíbenější, a to sv. Anděla a sv. Jan Pavel II. Proč? Svatá Anděla mě uchvátila svojí odvahou, prostotou a františkánským duchem. Tím, že byla uchváčena Kristem, tak se stala nejen poutnicí, ale i služebnicí a zároveň matkou všech. Měla dar smířovat a vytvářet jednotu srdcí. Svatý Jan Pavel II. si mě získal svým příkladem – svojí odvahou, láskou, nadějí, radostí a věrností povolání. Řekla bych, že to on si vybral mě než já jeho – vnímám, že mě v mém povolání provází a vyprošuje mi věrnost, vytrvalost a Boží požehnání.

Děkujeme za zodpovězení otázek.

Křest'an měsíce

„K DUBŮM V MAMRE“

Ct. Vittorio Trancanelli (26. 4. 1944 – 24. 6. 1998)

Vittorio, řečený Vito, se narodil za války ve Spellu v Itálii, kam jeho rodiče utekli před frontou. Po válce se přestěhovali blízko Assisi do Petrignana D'Assisi. Vito navštěvoval střední školu v Assisi a pak odešel studovat medicínu na univerzitu v Perugii. Po studích zůstal pracovat v městské nemocnici v Perugii. Už v 21 letech se zasnoubil s Leou Sabatini, svatba se ale uskutečnila až po studích

18. 10. 1970. Lea byla velikou láskou jeho života, mezi manželi vládla harmonie emoční i duchovní. Lea vyprávěla: „Když jsme se zasnoubili, mysleli jsme na křesťanské manželství, chtěli jsme žít s Pánem a také náš život založit na něm jako na skále. To, co se zdálo být snem, jsme pomalu mohli realizovat skrze četbu a meditaci slova Božího.“

Brzy je čekal kříž. Vittorio velmi vážně onemocněl „colitis ulcerosa“ – zánětlivým autoimunitním onemocněním tlustého střeva. Čekali právě první děťátko a snad i toto přispělo k tomu, že děťátko ztratili v lůně maminky. Jestli měl předtím Vito sen jít na misie, tak ten byl nemocí definitivně pohřben. Avšak Vito objevil své misijní pole v nemocnici. Stal se vynikajícím chirurgem a věnoval se endoskopii. Především se změnil jeho vztah s pacienty a snad právě pro svoji nemoc získal mimořádnou citlivost vůči jakémukoliv utrpení. Svým chováním k pacientům ovlivňoval i své kolegy. Nemoc se projevila opět za 5 let v osmém měsíci Leina druhého těhotenství. Vittorio musel být akutně operován pro peritonitidu (zánět pobříšnice) a až do konce života mu zůstala ileostomie (vývod). Za 9 dní po operaci se narodilo jejich jediné biologické dítě, syn Diego. Vittorio se mohl vrátit do práce až skoro za rok.

Oba manželé zároveň otevřeli svá srdce i svůj dům k přijetí druhých. Adoptovali nejprve dvě děti a pak přijali další do adopce nebo pěstounské péče, celkem sedm dětí, některé postižené, ale to nebylo vše. Vytvořili spolu s dalšími rodinami síť solidarity, napřed neformální, která se přetvořila v asociaci „K dubům v Mamre“. Vittorio vybral tento název, protože vyjadřoval to, co chtějí dělat. Pět zakladatelských rodin se otevřelo k přijetí žen a dětí v obtížných situacích, tak jako Abrahám přijal samotného Boha v poutnicích, kteří přišli k jeho stanu, k dubům v Mamre. Abrahámovo „nalezl-li jsem milost v tvých očích...“ jim bylo vodítkem. Asociace měla svou inspiraci, vzor a „duši“ ve Vittoriovi. Nikdy ho neunavilo opakovat sobě i druhým: „Je pravda, že přijímat druhé není vždy lehké, někdy je to namáhavé, ale Pán

nám říká: »Když jsem vám já, váš Pán a Mistr, umyl nohy, také vy máte navzájem umývat nohy jeden druhému a jiným.« Je třeba přijmout Boha, kterého objevujeme ve společenství s ostatními bratry, v logice každodennosti, v křesťanské dimenzi každodenního života, pokud možno ve všech.“ Také dnes vdova po Vittoriovi a ostatní rodiny pokračují v přijímání lidí z Pákistánu, Indie, Brazílie, kdekoliv matka potřebuje pomoc a třeba i hospitalizaci, ať na kratší nebo delší dobu. V oficiální modlitbě o Vittoriovu přímluvu je formulace: „...na přímluvu Vittoria, který tě rozpoznal v chudých, jako tě Abrahám rozpoznal v andělech v Mamre.“

Vito mimo to, že byl zamilovaný do své ženy a povolání, měl ještě dvě vášně: Etrusky a židovství. To druhé bylo výsledkem pochopení, že Ježíš byl praktikující Žid, a jeho láska k Ježíši z Nazareta v něm dala vyrůst touze znát jeho jazyk i písmo, hebrejskou tradici, svátky, zvyky a komentáře Písma. Stal se spolupracovníkem ekumenického centra S. Martino v Perugii, kde dostal přezdívku „náš rabín“. Když operoval věřícího Žida, recitoval s ním před operací Šéma Izrael.

Jeho víra se projevovala v každodennosti. Jednoho dne si kolegové při operaci vyprávěli o budoucí dovolené, jaké má kdo plány. Vito jen naslouchal a pak řekl: „Zítřka mne nedávejte na operační seznam, nepřijdu.“ – „Proč, co budeš dělat Vito?“ – „Jdu k soudu.“ – „Proč?“ – „Jdu převzít další dítě do pěstounské péče.“ Zavládlo ticho. Vito zdvihl hlavu: „Nedělejte si starosti, kluci, já a moje žena se tak bavíme, těší nás to.“ Byl velmi obětavý, ale dokázal se vzepřít i primáři při nesprávném požadavku. Byl schopen říci: „Nebojím se vás, ale bojím se Pána Boha mého i Boha vašeho.“

V roce 1998 propukla u Vittoria znovu nemoc plnou silou a všichni kolem něho i on věděli, že se už nedá nic dělat. Zemřel za tři měsíce, 24. 6. 1998. Krátce před tím chtěl mít u sebe manželku a děti a zanechal jim jako závěť svá slova: „Podívejte se, tímto získává život hodnotu. Kdybychom se stali úspěšnými,

měli peníze v bance, mohli si koupit hodně věcí (...), co bych si teď mohl vzít s sebou? Co bych přinesl Bohu? Nyní přinesu lásku, kterou jsme dali tolika lidem. To dává cenu životu, láska, ne kariéra nebo peníze.“

V den pohřbu, kterému předsedal biskup v katedrále sv. Vavřince, přišlo velké množství lidu. Rakev byla překryta talitem, modlitebním pláštěm Židů, na něm byla položena Bible a kříž. Biskup při pohřbu řekl: „Osobně považuji Vittoria za svatého laika.“ Vyšly o něm dvě knihy. Diecézní proces proběhl v letech 2006–2013. V roce 2013 byly jeho ostatky přeneseny do farního kostela sv. Marie Magdalény. V diecézi na něho vzpomínají každý rok při výročí a jeho hrobka je už dnes místem modlitby. Vittorio je hodně vzýván o přímluvu nemocnými, zejména s nádory, a jako by tak pokračoval v povolání lékaře jinými prostředky než skalpelem. Je hlášeno už více vyslyšení. Nazývají ho také „svědkem něhy Boží“. Dne 27. 2. 2017 byl papežem Františkem potvrzen dekret o jeho heroických ctnostech.

- Čím pro mne život získává hodnotu?
- Jaký mám vztah k židovství?
- Přijímání druhých je namáhavé, obtížné – snažím se o ně?

Co mne v tom posiluje, které části Písma mne povzbuzují?

(Redakčně upraveno)

Pramen:

Jitka KRAUSOVÁ, *Manželství – cesta ke svatosti. Svatí manželé 20. století*. Centrum pro rodinný život, z.s., Olomouc 2017, str. 113–115.

Publikaci lze zakoupit v Centru pro rodinný život Olomouc (e-mail: rodina@arcibol.cz, tel. 585 405 250) a je možné požádat o podpis a osobní věnování. V časopise *Rodinný život*, který vydává CPR, vychází v každém čísle jeden životopis už několik let.

Střípky z misí

BALIKATAN

V oficiálním jazyku Filipín (tagalogu) slovo *Balikatan* znamená „rameno k rameni“. V přeneseném slova smyslu to vyjadřuje touhu jít společně, navzájem se podporovat v nesení těžkostí života a tak se přibližovat k Ježíši.

Toto jméno nese skupina lidí v Suburbanu, v provincii Rizal na Filipínách. Suburban je místo, kam bylo za vlády bývalého prezidenta Josepha „Erap“ Estrady v devadesátých letech minulého století přestěhováno asi 2000 rodin ze slumů v Manile. Tyto rodiny byly sice přestěhovány do malých domků (4 × 5 m), ale do oblasti, kde nebyly žádné možnosti zaměstnání. Většina těchto lidí se proto dosud živí prodejem potravin ve svých domcích, řízením místních dopravních prostředků – tricyklů, džípů, paddicapů nebo tříděním odpadků. Díky těmto „pracovním příležitostem“ jsou schopni si vydělat až 80 Kč za den, což průměrné chudé rodině s šesti členy nestačí ani na jídlo. Jejich běžnou stravou je proto rýže se sójovou omáčkou, v lepším případě zelenina, ryby a někdy i maso.

V této oblasti jsme začali pracovat na konci roku 2005, kdy jsme během třítydenních misí na neoficiální základní škole dávali dětem katecheze, učili je angličtinu, matematiku a základy hygieny. V roce 2006 jsme chtěli na tento misijní výjezd navázat, proto jsme svolali asi 150 rodičů dětí této školy. Během krátkého semináře jsme zjistili, co skutečně potřebují a jak bychom jim mohli pomoci. K našemu překvapení mnoho z nich žádalo pravidelné setkání, kde by se mohli sdílet, modlit se a číst Písmo svaté. Kromě toho také žádali možnost získat nové vědomosti a dovednosti pro zajištění vlastního živobytí.

Modlitba ve skupinkách - misie u hromady odpadků

Třídění odpadků

Začali jsme se scházet pravidelně každou sobotu dopoledne na dvouhodinový program chval, čtení Písma svatého, sdílení a přimluv. Po několika měsících už byly dvě skupiny po 20 členech, začátečníci a pokročilí. Postupně jsme jim začali dávat katecheze, protože jejich znalost víry byla nulová. Organizovali jsme pro ně víkendové semináře v Duchu Svatém v našem misijním centru v Manile.

Většina chudých na Filipínách, včetně katolíků, žije v partnerství. Nejsou sezdaní ani v kostele, ani na úřadě. Pro členy Balikatanu jsme proto nabízeli finanční podporu a asistenci při vyřizování potřebných dokumentů pro přijetí nejen svátosti manželství, ale i jiných svátostí.

Co se týče pomoci při zajištění vlastního živobytí, organizovali jsme pro ně například kurzy, ve kterých se učili vyrábět různé druhy svíček, které jsme vyráběli s nimi a prodávali je. Jindy se učili tvořit krásná přání nebo kalendáře, zdobené sušenými, lísovanými květinami. Zprostředkovali jsme jim možnost prodeje oděvů darovaných za tímto účelem ze Singapuru.

Nedílnou součástí práce s chudými je také pomoc v době jejich nemoci, při umírání a při pohřbech. Co se týče vážných nemocí, mají naši přátelé, kvůli nedostatku financí a vzdělání, velmi omezené možnosti a vědomosti. Nejen finanční podpora, ale též doprovázení do nemocnic v případech rakoviny, transfúze krve nebo nutných operací jsou součástí naší práce.

Během prvních pěti let jsme si vytipovali možné budoucí vedoucí, které jsme formovali pro vedení a poskytli jim možnosti organizovat různé misijní programy. Několik z nich se také učilo hrát na kytaru. Po několika letech chtěli mít někteří z nich větší závazky, a tak jsme v roce 2012 prvním 10 členům pomohli vytvořit *Balikatan komunitu*. Momentálně se Balikatan komunita schází jednou týdně a kromě toho jednou týdně vede tato komunita modlitební společenství. Tyto dvě skupiny s velkým nadšením jednou za měsíc pořádají s naší pomocí misijní program u hromady odpadků pro dalších asi 35 lidí.

Balikatan komunita vede misie u hromady odpadkù

Paddicap

Během 12 let existence Balikatanu prošlo touto službou více než 150 lidí. Lidé přicházejí, ale i odcházejí. Například najdou práci a nemohou se dál účastnit nebo se přestěhují, anebo začnou chodit do jiné církve, kde jim nabízejí lepší finanční podporu. Nejčastějším důvodem ale je, že se s někým ve skupině rozkmotří a po filipínském stylu situaci neřeší, ale odejdou.

Nicméně někteří členové jsou zde od samotného začátku, a právě ti jsou pro nás největším povzbuzením. Byli to oni, kdo první měsíce každé setkání proplakali kvůli zoufalým situacím ve svých životech, které nebyli schopni řešit nebo jimi projít. Vše pro ně bylo beznadějná a naprosto přesahující jejich možnosti.

Během několika let se některé těžké situace změnily, některé se vyřešily, jiné zůstaly a další přibyly. Co se ale v zásadě změnilo, je to, že se tito lidé během těchto let setkali s Bohem. Rozhodli se pro Ježíše, zakusili lásku Ducha Svatého a také pomoc od lidí. Díky tomu pochopili, co je smyslem jejich života a utrpení. Nyní již několik let s neuvěřitelným nadšením vedou další lidi. Pomáhají jim a povzbuzují je, i když sami neustále řeší základní problémy (stálý nedostatek financí pro základní potřeby; manžela či manželku, kteří nepracují nebo jsou alkoholicí; -nácitileté dětí, které odmítají chodit do školy; nemoci...).

Členové Balikatanu jsou pro nás a pro naše dobrovolníky povzbuzením, ale i příkladem. Nejenže se nasazují pomáhat druhým, ale hlavně se s nimi dělí ne ze svého nadbytku, ale ve svém nedostatku.

Setkání s živým Ježíšem změnilo jejich těžké životy plné beznaděje. On je pro ně nadějí, která z nich v jejich utrpení vyzařuje.

Za to patří chvála samotnému Bohu...

*Jitka Svozilová,
Institute For World Evangelisation – ICPE MISSION*

Svatba tří párů z Balikatan komunity

Výroba svíček

Cyklopout' 2018

Rádi bychom vás pozvali na letošní cyklopout'. Plánujeme trasu (pozor změna!): Olomouc – Hostýn – Lidečko (hrob otce Aloise Juráně, karmelitána a hejčínského faráře) – Karolinka (kostel Panny Marie Karmelské) – Turzovka – Olomouc v termínu **úterý 17. 7. 2018 – sobota 21. 7. 2018**. Je domluveno doprovodné vozidlo, které nám poveze věci.

Zájemci se mohou informovat a přihlásit u Jiřího Hubičky, mobil 736 458 520.

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Mše svatá nebude **od pondělí 18. června do soboty 23. června**.

Každou středu se v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií koná **společenství mládeže (15–17 let)** v 18.30 hodin.

Každý pátek po skončení večerní mše svaté do 21 hodin je příležitost k **tiché adoraci** v kapli Panny Marie, kromě pátku 22. června.

Na **opravu hejčínských varhan** je k 27. květnu vybráno již **694.547 Kč**. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať! Za všechny dárce je sloužena jednou za měsíc mše svatá – nejbližší termín je v pondělí 11. června v 17.30 hodin. Je možné adoptovat

konkrétní píšťaly. Rádi na požádání vystavíme potvrzení o daru k daňovým účelům. Připomínáme, že je možné podpořit opravu hejčínských varhan také nákupem v e-shopech, aniž by vás to stálo korunu navíc. Podrobnosti k opravě hejčínských varhan najdete na webových stránkách <http://oprava-hejcinskych-varhan.webnode.cz>.

Potravinová sbírka **Krajíc chleba pro chudé** se uskuteční v neděli 3. června. Pomoc může mít finanční i materiální podobu a výtěžek bude použit na zajištění jídla pro lidi bez domova v Olomouci. Sbírají se zejména potraviny na vaření polévek – luštěniny, cibule, brambory, polévkové koření, olej, sůl, ocet, pepř, těstoviny, rýže, mouka, vejce, zelenina (mrkev, celer, česnek apod.). Dále čaj, káva, cukr, sirup, paštiky a jiné konzervy.

Setkání nad Biblií s Mariánem Jahodou, poslední v tomto školním roce, bude v neděli 3. června v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Ve středu 6. června je památka **svaté Pavlíny, spolupatronky metropolitního chrámu a olomoucké arcidiecéze, patronky města Olomouce**.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 7. června, další mimořádně ve středu 4. července, následující pak ve čtvrtek 2. srpna.

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova letos připadá na pátek 8. června. Mše svatá v 17.30 hodin bude v kostele. Je to **den modliteb za posvěcení kněží**. Přijďte se modlit na tento úmysl!

První svaté přijímání dětí v Hejčíně bude v neděli 10. června při mši svaté v 10 hodin. V ten den se uskuteční první svaté přijímání dětí i v Křelově při mši svaté v 9 hodin.

Vyprávění o cestě do Řecka za pravoslavnými Velikonoce-
mi a návštěvě města, kde se narodili sv. Cyril a sv. Metoděj, po-
hledem nezájedového cestovatele proběhne v neděli 10. červ-
na v 17 hodin v místnosti nad sakristií.

Setkání seniorů se uskuteční ve čtvrtek 14. června v 10 ho-
din v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 30. června od
9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 29. června
v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Uklidila by se část kos-
tela a v sobotu zbytek. Prosíme o pomoc všechny, kdo mohou
přiložit ruku k dílu. Děkujeme. Další termíny úklidu jsou sobota
28. července a sobota 25. srpna.

V sobotu 16. června od 16 hodin budeme **připravovat farní
zahradu na farní guláš**. Prosíme, kdo můžete, přijďte pomoci.
Děkujeme.

Farní spoření a sbírka na opravu varhan bude v neděli
17. června. Tuto neděli se také uskuteční **farní guláš** po skon-
čení mše svaté v 10 hodin. Nebude při něm chybět tradiční sou-
těž o nejlepší buchtu. Vyplněný objednávkový lístek stravy, kte-
rý je k dispozici vzadu v kostele, odevzdejte prosím do neděle
10. června. Věci do tomboly přinášejte průběžně, nejlépe po
mši svaté. Mše svatá v 7 hodin se v tuto neděli neruší.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v míst-
nosti nad sakristií v úterý 19. června v 19.30 hodin.

V katedrále sv. Václava v Olomouci je v sobotu 23. června
v 9.30 hodin **jáhenské svěcení** a v sobotu 30. června v 9.30 ho-
din je **kněžské svěcení**.

Na sobotu 23. června připadá **45. výročí kněžského svěcení olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera**. Nezapomeňme na něho a jeho pastýřskou péči o lidské duše ve svých modlitbách!

Výroční slavnost **posvěcení kostela sv. Mikuláše v Horce** bude v neděli 24. června. Mše svatá je jako obvykle v 8.20 hodin.

O slavnosti apoštolů sv. Petra a Pavla v pátek 29. června bude mše svatá v 17.30 hodin v kostele.

Sobota 30. června je **výročním dnem posvěcení olomoucké katedrály**. V tento den při návštěvě katedrály lze získat za obvyklých podmínek plnomocné odpustky.

Pobožnost u kapličky Navštívení Panny Marie v Chomoutově se koná v neděli 1. července v 15 hodin.

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje oslavíme v Hejčíně ve čtvrtek 5. července mší svatou v 17 hodin. Hlavním celebrantem bude otec Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Letní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se uskuteční od 6. do 10. srpna 2018 v hejčínské farnosti. Přihlášky s informacemi najdete v kostele. Kapacita tábora je omezena počtem 20 dětí. Ještě jsou volná místa. Proto neváhejte a co nejdříve děti přihlaste.

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých na rok 2018**.

Informace z Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého:

Zveme všechny na **pout' za víru v našich rodinách**, která se uskuteční v neděli 10. června. Pout' povede od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce. Cesta je dlouhá asi 7 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: na srazu ve 12.45 – 13.00 hod. před katedrálou nebo asi ve 14.25–14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) či v 15 hodin na mši svaté v bazilice na Svatém Kopečku. Bližší informace najdete na www.rodinnyzivot.cz. Kontakt: Marcela Řezníčková, tel. 587 405 250, mobil 720 110 750, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Smějeme se s redakční radou

Turista přijde ke Genezaretskému jezeru, kde stojí malá bárka, která převáží turisty na druhou stranu. Zeptá se lodníka: „Promiňte, co stojí jízdné na druhou stranu?“

Majitel bárky se na něho podívá a řekne: „Dvacet liber.“

„Není to trochu moc?“

„Vážený pane, to je jezero Genezaretské. Po tomto jezeru chodil Kristus pěšky!“

Turista se usměje a řekne: „Není divu, při těch cenách!“

*(Z knihy Nezbedův humor 3. Vydání druhé.
Časopis Nezbeda a Cvrček, Zlín 2015)*

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,

tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 461, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, P. Marian Masařík, Jiří Popelka.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2018.

Příští číslo: 1. července 2018.